

הפצוץ רפאל משאט שוכב על הממלוק אחרי היום השלישי, אופנוע

מתחרה שנפל מאופנועו ניצל ע"י זהירות חברו אחרי הזינוק השלישי, תאונה

ל-37 היה דם

(ראה שער, "לקוראים" ורפורטג'ה מרכזית) רעש המכונות הידהד במגרש. 37 איש התכופפו על אופנועיהם, וטיפלו בהם טר פול אמהי ביותר. פה ושם עוד הוריד מישהו פנס מיותר וחיוק בורג. בשעה 10 בבוקר, יצאו כל המתחרים ברגל, כדי לסייר לאורך המסלול. תנאי החרות בקעו, כי לאיש מן הרצים לא תינתן האפשרות להתאמן במסלול מראש; (קרבן ראשון: עורך "העולם הזה", שנרשם למ"רוץ, נפסל ע"י השופטים מפני שידע את המסלול, והשתתף ביוניק הרביעי כרוץ חפשי בלבד). כשטפסו ה-37 בעליה התלולה, הורועה סלעים, החליפו ביניהם עצות: כאן מהלך ראשון, שם מהלך שני, פה צרי"כים להקפיד על הקלאץ. ובעיקר: כל אחד

ס פ ו ר ט

ששודרו באותו ערב ע"י גליצה"ל באחד השדורים הנודדים ביותר, שנעשו עד כה בארץ.

שאר 31 המשתתפים היו נאלצים להסתפק בתעודות קלה, שעליהן היה כתוב באותיות מוזהבות כי השתתפו במרוץ. הדגלונים הקטנים של שיעלי-שמרון, שיחולקו למתחרים לפני המרוץ התחבבו עליהם במידה כזאת, שרובם לא הסירו אותם מן האופנועים גם בשעת המרוץ עצמו... האלוף והקיבוצניק, התוצאה המעודדת ביותר של המרוץ: ספורט האופי נוצים קם שוב על רגליו, או, ליתר דיוק, על גלגליו.

אמש התקיימה הישיבה הראשונה של הועדה היוזמת את הקמת מועדון האופנועים הארצי, בהשתתפות הועדה המארגנת של המרוץ, האלוף החש, בי"כ אופנועי חיפה והקיבוצניק האנגלי.

ההמנון הכריע

כאשר יוצאת נבחרת ארצית לשורה של משחקי כדורגל, וחזרות כעבור שבועיים בשני הפסדים מתוך מספר משחקים (במקרה זה שניים), הרי מתחילים לפשפש ולחפש את הסיבות. בדרך כלל, הסיבה המתקבלת על הדעת היא, שהיריב היה יותר חזק. אך בעת, שנודע אותה הקבוצה עצמה זכו הישראליים (אם כי בשינויים בהרכב) בשיעור של 1:5 על אדמת יש-ראל, הדבר מעורר תמיהון.

הודות למקרה זה. עד כמה שיראה הדבר תמוה, הרי נמוק פסיכולוגי רב-ערך השפיע על ההפסד. הרגעים שקדמו למשחק הכריעו אותו. באוירה של התרוממות רוח וחידוש, שהובאו ע"י שחקני ישראל — פזור פרחים בין הקהל — הסתדרו הקבוצות. אך כאשר הרמקול משמיע את ההמנון התורכי, פורצת שירה אדירה מפי 40,000 האיש, שהקיפו את איצטדיון "אינונו" בחגורה הדוקה. קהל עצום זה, המהווה שיא לעצמו (ששלם

תמונה "הורגת", ועוריה רפפורט, הקריין הכוכב של "גליצה"ל, נואם במהירות הבזק לתוך מנגנון ההקלטה, רץ הקהל מנקודת הזינוק אל נקודת-הסיום, מרחק של כמה עשרות מטרים. שם הסתדרו גם חמשה השופטים, כשהסטופרים בידיהם, וקיבלו את פני האופנועים הנרגשים, כשבראשם בני יעקב, הפתח-תקואי הרוכב כבר 25 שנה; בשעתו השתתף במסע ה-11 לאמריקה ובתחרות הנוכחית עבר את המסלול ב-3:50 דקות על "טריומפ" של 5 כחות-סוס.

אופנוע צהוב

ברת והולכת של 5000 הצופים, שהכריחה את השופטים לדחות את הזינוק האחרון ב-20 דקה, יצאה חוליה אחרי חוליה. ברור היה שהחיפאים, היחידים שהיו מאורגנים במועדון של ספורט-אופנוע, התכוונו למרוץ בצורה היעילה ביותר: אופנוע צהוב אחד השתתף שלוש פעמים במרוץ, כשמדי פעם רוכב עליו חיפאי אחד ומצליח לחזור בראש שאר האופנועים. אף כי המסלול דרש יכולת רבה מן האופנוען, ולא מן המכונה, יכלה מכונה טובה יותר להכריע בין שני אופנועים בעלי מומחיות שווה.

יומיים בבית החולים

אחת התכונות האופייניות ביותר של המרוץ הייתה שליטתם העצמית של המתחרים. אף כי היה ברור לכל משתתף כי הוא מקבל על עצמו סיכון ניכר (והאנגלי בעל הוותק הבינלאומי, אף העריך את מספר הפצועים המשוער ב-5 עד 10), נהגו כמעט כל המתחרים (פרט לזינוק האחרון, שהתקיים באוירה של מתחנות מתפרצות) בזהירות מפליאה באופן יחסי. הם נמנעו מלעלות זה על זה ואף ויתרו, לעיתים, על סיכויי הנצחון כדי להימנע מלסכן חבר.

קציר הפצועים היה, לפיכך, קטן מן המיוקובל בתחרויות הבינלאומיות: אחד נפצע קל בראשו, שעה שנפל מאופנועו ביוניק השלישי, ונשלח לביתו אחרי טיפול במקום, והשני — רפאל משאט — נחבל בבטנו ביוניק האחרון, בשעה שעצר באופן פתאומי, כדי לא לדרוס חבר שנפל. הוא נשלח הביתה, ואחרי ששכב יומיים בבית-החולים, נראה שוב ביום השלישי ברחובות תל-אביב, כשהוא טס על אופנועו...

חוד, טרשים וגבעות

כשנודעו השופטים יחדיו וסיכמו את תוצאות 7 הזינוקים, נחברר שהושגו הישגים בעלי רמה בינלאומית. רוב הרצים עברו את 5 הק"מ של מסלול חולי, טרשי ותלול, במהירות ממוצעת של 57-60 ק"מ לשעה.

בגביע (וב-3 נשיקות של מלכת היופי) זכה מרדכי קריצמן — 3:48 דקות, שקיבל גם את מדליית הזהב עם סמל שיעלי-שמרון, כבעל המקום הראשון ל-3:55 כחות-סוס. אח"כ רינו באותו סוג אופנועים: מדליית הכסף למשה דנחי, ומדליית הברונזה לבן-ציון אקסלרוד.

במקום ראשון לאופנועים של 6 כ"ס עמד בני יעקב, אחריו: גדליהו אקרמן וישראל זוננברג. מבין 6 המדליות ניתנו 3 לבני-חיפה, אחת לתל-אביבי, אחת לאיש נתניה ואחת לפתח-תקואי. כמעט כל הזוכים הקליטו את דבריהם,

האלוף מרדכי קריצמן ואשתו אחרי הנשיקה השלישית, גביע

השתדל לרשום בזכרונו את המסלול המדויק פן יתעה בדרך בהתרגשות המרוץ (כפי שקרה אחר-כך לחביב הקהל, האנגלי הנוצרי פ. ס. ו. קארידיג, צנחן-לשעבר, בן 30, חבר קיבוץ גירעם-נגב, שטעה בסיו בוב ואיבד כמה שניות יקרות שחיסלו את סיכוייו לנצח).

על חזה וגב

הסיול המייגע (ההליכה ברגל בזווית בעיני אופנוען בעל-דם) נתקיימה ההגדרה על מספרי-המרוץ: כל אחד רצה, כמובן, השתתף ביוניק הראשון. כחוד הקטן של בית-הספר נתקיימה ההתחרות הראשונה של ה-37: על חסדי הבחורות החמודות של ועדת-הקבלה, הלבושות אפודות אדומות וצצאיות כחולות, שעזרו להם להפור את המספרים על החזה והגב.

דייקנות ודגל משובץ

השר, בלויית מלכת-היופי, בשעה רבע לש"תים, כבר היה הכל מוכן לזינוק. הדייקנות הייתה הפעם לרוגמה, ואולי אף מוגזמת: בדיוק בשעה 2 הרים זליג רייכרט, המזניק, את הדגל המשובץ, ובהמולה מחרישת-אזניים יצאה החמישייה הראשונה לדרך. טכס הפתיחה הרשמי, על גאומיו וברכותיו, החל רק אחרי שחוליה ראשונה זו נעלמה מעבר לרכס הבעה.

בעוד שצלמי הקולנוע והעיתונות זחלו על הארץ וטיפסו על ההרים, כדי לתפוס

סכום של 75000 לירות תורכיות, כ-18 אלף לירות ישראליות, שר את ההמנון. כמו צבא סדיר היוצא לקרב האחרון... כל התקפה וגניחה של התורכים לוותה בי שאגות עודד (והתורכים הכיחו שהם יודעים לצעוק). המקהלה בלי מנצח ידעה לשתוק. בעת שהובקעו שני השערים ה-ראשונים לחובה, עד שנושקותיהם של חברי הנבחרת הישראלית נשמעו גם במקום מושבו של הציר הישראלי, שבטעט את בעיטת הפתיחה.

התרגום לא הצליח

נבחרת יש-ראל נוצחה ע"י נבחרת תורכיה (3:2), ו-הפסידה אף נגד נבחרת העיר איסטמבול -- 2:0. שומר-השער הישראלי הוכרח ל-הוציא 5 פעמים את הכדור מן השער, אם כי היתה לו הגנה יעילה ובולמת. רק פעמיים הצליחו הישראליים לכבוש את שער תורכיה, הודות לשד-הבלונדיני, יהר שע גלור. מספר קרנות רב לא נוצל ע"י החלוצים הישראליים, וברגעים של יתרון (0:2) ועוצמה לא השכיחה מערכת החלוצים מישראל לתרגם את יתרוניה ל-פת שערים ולרתת מהמגרש בנצחון. מאון השערים אינו רע ביותר (תוצאה של 3:2 מורה על הזדמנות נאה שהוחמצה — לג' בור על נבחרת תורכיה בביתה).

אחד היפס כלה

לשחק בתורכיה, בשעה שברוך כלל משח' קים רק 11 כדורגלנים. לא שחקו לגמרי כמה שחקנים, שידעו לבלות יפה, ואחד אפילו היפס אחרי כלה עשירה... הוא לא נראה במקום הריכוז של השחקנים, ואיש לא ידע מתי הוא מוכן לשחק. ביג-תיים נשאר בארץ כמה שחקנים, שהיו יכולים, לכל הדעות, להיות לעזר לקבוצה ברגעי משבר. כדי לקחת תיירים לתורכיה אין אפשרויות כדורגל הישראלי מספיקות, ואם היה ברצון מישוהו ללמד את השחקנים-שלא-שחקו, הרי מוטב היה לקחת שחקנים צעירים שעתידם לפניהם. אין ספק, שההבאה בתורכיה טובה יותר מנ'הריה, או מעלה החמשה, אך לפני נס'ר עה צריך לערוך הישובים.

השוער בוך בולם התקפה תורכית אחרי השער השלישי, כלה עשירה